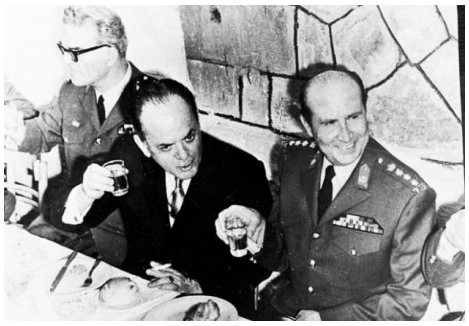
ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

του **Ανδρέα Κυρίτση**

Γιατί η ελληνική άρχουσα τάξη φρόντισε να κλείσει αμέσως το θέμα που ανακίνησε η δημοσίευση των αρχείων του Φόρεϊν Όφις*

Για δύο-τρία 24ωρα ήταν εμφανής η αμηχανία που προκάλεσε η δημοσίευση των αρχείων του Φόρεϊν Όφις του 1959. Τη χρονιά εκείνη, με τις προδοτικές συμ¬φωνίες της Ζυρίχης και του Λονδίνου, η ελληνική αστική τάξη είχε θυσιάσει ανενδοίαστα την εθνική ανεξαρτησία της Κύπρου στο βωμό της εξυπηρέτησης των αμερικανο-νατοϊκών συμφερόντων.

Ποιος θα μπορέσει να λησμονήσει ποτέ εκείνο το κατάπτυστο «κείμενον συμφωνίας κυρίων συναφθείσης μεταξύ των κ.κ. Καραμανλή και Μεντερές (σ.σ. πρωθυ¬πουργού της Τουρκίας), εν Ζυρίχη τη 11 Φεβρουαρίου 1959»;

Ας ξαναθυμηθούμε τα δύο πρώτα σημεία της συμφωνίας αυτής που μέχρι τώρα ήταν γνωστή σε ένα σχετικά στενό κύκλο δημο¬σιογράφων, πολιτικών και μελετητών — το πλήρες κείμενο της το ανέφερε ήδη το 1981 ο Κύπριος πρέσβης και επί δεκαετίες στε-νότατος συνεργάτης του Μακάριου Νίκος Κρανιδιώτης, στο βιβλίο του Δύσκολα Χρόνια.

Οι δύο πρώτοι παράγραφοι αυτής της «συμφωνίας κυρίων» είναι αποκαλυπτικότεροι από χιλιάδες σελίδες για τους σκοπούς του Καραμανλή και της ελληνικής ολιγαρχίας στην Κύπρο:

«1. Η Ελλάς και η Τουρκία θα υποστηρίξουν την είσοδο της Δημοκρατίας της Κύπρου εις το ΝΑΤΟ. Η εγκατάστασις βάσεων του ΝΑΤΟ εις την νήσον, ως και η σύνθεσις αυτών, εξαρτάται εκ της συμφωνίας των δύο κυβερνήσεων.

2. Συνεφωνήθη μεταξύ των δύο πρωθυπουργών ότι θα παρέμβουν παρά τω προέδρω και αντιπροέδρω της Δημοκρατίας της Κύπρου αντιστοίχως, επί τω σκοπώ όπως τεθούν εκτός νόμου το Κομμουνιστικόν Κόμμα και η κομμουνιστική δράσις…!».

Η ελληνική Δεξιά, με την υπογραφή του επιφανέστερου εκπροσώπου της, του Κ. Καραμανλή, περνούσε με «άριστα» τις εξετάσεις υποτέλειας και αντικομμουνισμού…
Θα νόμιζε κανείς ότι ο Α. Παπανδρέου θα άρπαζε αμέσως αυτή τη χρυσή ευκαιρία της επισημοποίησης από το Φόρειϊν Όφις της ύπαρξης αυτής της συμφωνίας Καραμανλή-Μεντερές και της αρκετά πλατειάς δημοσιότητας που πήρε αναγκαστικά τώρα το θέμα.

Κι όμως — ω, του θαύματος — τίποτα. Ο Α. Παπανδρέου παρέμεινε σιωπηλός, αντί να εκμεταλλευτεί την ευκαιρία να κτυπήσει τη Δεξιά δύο μόλις μήνες πριν τις εκλογές. Γιατί;

Για να καταλάβουμε τους λόγους αυτής της σιωπής πρέπει να πάμε αρκετά χρονιά πίσω. Στη συνεδρίαση της Βουλής που άρχισε στις 25 Φλεβάρη του 1959 και συζητούσε τις συνθήκες Ζυρίχης και Λονδίνου. Οι πάντες σφυροκοπούν τον Καραμανλή και τις συμφωνίες που υπέγραψε.

Στο βήμα ανεβαίνει ο Γεώργιος Παπανδρέου. Οι συμφωνίες έχουν και «πλεονεκτήματα» διαπιστώνει: «Αποκαθίστανται οι ελληνικές συμμαχίες», δηλαδή η πλήρης υποταγή στο ΝΑΤΟ, και «ωφελείται ο ελληνισμός της Κωνσταντινούπολης» — ο οποίος σε λιγότερο από πέντε χρόνια είχε εξοντωθεί ολοκληρωτικά!

Ο Γ. Παπανδρέου όμως συνεχίζει ακάθεκτος την αγόρευση του: «Αι συμφωνίαι αι οποίαι υπεγράφησαν… δεν είναι εθνικώς συμφέρον να ακυρωθούν» δηλώνει απερίφραστα. «Η ακύρωσις θα ωδήγει εις το χάος… Θα οδηγηθώμεν εις την άβυσσον» απειλεί.

Ο Καραμανλής δεν είναι μόνος του, λοιπόν, στην προδοσία της ανεξαρτησίας της Κύπρου. Ο Γ. Παπανδρέου βρίσκεται στο πλευρό του, όπως και το μεγαλύτερο μέρος της ελληνικής αστικής τάξης.

Λίγα χρόνια αργότερα, ο Γ. Παπανδρέου βρίσκεται στην εξουσία.

Στις 15 Ιούνη 1964, λίγο πριν από την επικείμενη τότε επίσκεψη του Γ. Παπανδρέου στις ΗΠΑ για την οποία τόσα ανόητα «έπη εθνικής υπερηφάνειας» έχουν γραφτεί, ο Γ. Παπανδρέου στέλνει στον τότε πρόεδρο των ΗΠΑ Λίντον Τζόνσον ένα συγκλονιστικό μνημόνιο, το οποίο έχει αποκαλύψει ο διπλωμάτης Α. Βλάχος, αλλά έχει μείνει άγνωστο στο πλατύ κοινό.

Το αποκαλυπτικό αυτό κείμενο, που ο Α. Βλάχος δημοσιεύει στα αγγλικά, έγραφε και τα εξής:

«Όπως εξελίχθησαν τα γεγονότα, το κυπριακό πρόβλημα έπαψε να αποτελεί ελληνοτουρκικό ζήτημα. Έγινε πρόβλημα μεταξύ των δύο κόσμων.

Το δίλημμα είναι: «Νατοποίηση» ή Κούβα.

Η «νατοποίηση» μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσω της ένωσης με την Ελλάδα. Σαν αποτέλεσμα της ένωσης ολόκληρο το νησί, αποτελώντας τμήμα της Ελλάδας, θα μπορούσε να γίνει βάση του ΝΑΤΟ σαν την Κρήτη. Ο εσωτερικός κομμουνισμός (σ.σ. στην Κύπρο) θα ελαττωθεί αξιοσημείωτα, όπως στην Ελλάδα, όπου μειώθηκε στο 12%.

Έτσι, η ασφάλεια της Τουρκίας και όλης της Μέσης Ανατολής θα διαφυλαχθεί πλήρως. Εάν δεν γίνει νατοποίηση της Κύπρου, α¬ναπότρεπτα η νήσος θα μετατραπεί σε μια α-κόμα Κούβα, γιατί ο εσωτερικός κομμουνισμός θα γίνει παντοδύναμος και η ενεργή υποστήριξη από τη Σοβιετική Ένωση θα είναι αναπόφευκτη»!!

Αυτή η γραμμή επαίσχυντης υποτέλειας στο ΝΑΤΟ και τους Αμερικάνους είναι, λοιπόν, η περίφημη... «πατριωτική» γραμμή του Γ. Παπανδρέου στο Κυπριακό.

Στα πλαίσια αυτής της γραμμής έγινε και η αποστολή από τον Γ. Παπανδρέου στην Κύπρο και της περιβόητης μεραρχίας ελληνικού στρατού, η οποία δήθεν θα προάσπιζε την ανεξαρτησία της Κύπρου από τους Τούρκους. Στην πραγματικότητα, άλλους σκοπούς εξυπηρετούσε.

Το 1964, λίγο μετά την ολοκλήρωση της αποστολής 8.000 ανδρών στην Κύπρο, ο περιβόητος Βρετανός λόρδος Μάουντμπάτεν δήλωνε απερίφραστα στον έμπιστο των Βρετανών υπουργό Άμυνας Π. Γαρουφαλιά:

«Γνωρίζω, κύριε υπουργέ, ότι έχετε στείλει ισχυράς δυνάμεις εις την Κύπρον. Εκάνατε πολύ καλά. Αι δυνάμεις αυταί αποτελούν εγγύησιν ότι η Κύπρος δεν θα κινδυνεύση να πέση ποτέ εις χείρας των Ρώσων. Σας συγχαίρω δια την ενέργειάν σας»!

Ο Κύπριος πρέσβης Ν. Κρανιδιώτης στο βιβλίο του Ανοχύρωτη Πολιτεία μιλάει χωρίς περιστροφές για «παράγοντες που επιδίωξαν να χρησιμοποιήσουν τα στρατεύματα αυτά για άλλους σκοτεινούς σκοπούς, όπως π.χ. να ελέγξουν τον Μακάριο, να διεξάγουν αντικομμουνιστικό αγώνα, να διαμορφώνουν καταστάσεις που να εξυπηρετούν περισσότερο τα “συμμαχικά” παρά τα κυπριακά στρατεύματα».

Ο ίδιος πρέσβης σε παλιότερο άρθρο του στο Βήμα (16.10.1979) καταγγέλλει ανοι¬χτά ότι σκοπός της αποστολής της μεραρχίας ήταν και «η συμπίεση του φιλοσοβιετικού αισθήματος που άρχισε τότε να αναπτύσσεται σε μεγάλη έκταση στο νησί».

Ο Μακάριος καταλαβαίνει φυσικά τον… «πατριωτικό» ρόλο του ελληνικού στρατού και αντιδρά.

Στις 27 Ιούνη 1964 ο πρεσβευτής της Ελλάδας στη Λευκωσία Μ. Δελιβάνης έστειλε επιστολή στον υπουργό Άμυνας Π. Γαρουφαλιά, όπου ανάμεσα στα άλλα έγραφε:

«Δέον να προσθέσω ότι σήμερον πρωίαν Αρχιεπίσκοπος μοι ωμίλησεν, εξ ιδίας πρωτοβουλίας, επί θέματος και μοι εξέφρασε σχετικάς ανησυχίας του, προσθέσας ότι αριθμός ελθόντων ανδρών υπερέβη ήδη κατά πολύ τον κατά την τελευταίαν μετάβασιν εις Αθήνας αναφερθέντα τοιούτον υπό της Αυτού Εξοχότητος κ. πρωθυπουργού»!

Όπως έγραφε αργότερα η σταθερά φιλομακαριακή κυπριακή εφημερίδα Φιλελεύθερος (29.5.79) «Ο Μακάριος καταλαβαίνει ότι η αποστολή του στρατού δεν γίνεται για την προάσπιση της νήσου. Και δεν έχει άδικο. Αυτός ο στρατός θα χρησιμοποιηθεί πολύ κατοπινά για τη δολοφονία και την ανατροπή του Μακάριου».

Οι φόβοι του Μακάριου είναι πέρα για πέρα δικαιολογημένοι. Με το που ολοκληρώνεται η αποστολή της μεραρχίας, ο Γ. Παπανδρέου αρχίζει να συνωμοτεί με τους Αμερικάνους και τους Τούρκους για να βρουν νατοϊκή «λύση» του Κυπριακού, πίσω από τις πλάτες του Μακάριου.

Από τις 8 Ιουλίου ως τις 6 Αυγούστου 1964 διεξάγονται στη Γενεύη ελληνοτουρκικές συνομιλίες υπό την καθοδήγηση του προσωπικού απεσταλμένου του προέδρου των ΗΠΑ διπλωμάτη Ντιν Άτσεσον, ο ο¬ποίος παρουσιάζει διαρκή σχέδια για διχοτόμηση της Κύπρου και «διπλή ένωση» με Ελλάδα και Τουρκία. «Ιδιαιτέρα φροντίς κατεβάλλετο όπως τα συζητούμενα μη διαρρεύσουν προς την πλευράν του Μακαρίου» (!!) ομολογεί ο αντιμακαριακός Σπύρος Παπαγεωργίου στο βιβλίο του Από την Ζυρίχην εις τον Αττίλαν. «Το σχέδιον Άτσεσον δεν είχεν ανακοινωθεί επισήμως εις τον Αρχιεπίσκοπον Μακάριον, τούτο είναι αληθές» ομολόγησε το 1966 και ο Γ. Παπανδρέου.

Τι να ανακοινώσουν στον Μακάριο, από τα όσα κατάπτυστα συζητούσε ο Άτσεσον με τον απεσταλμένο του Γ. Παπανδρέου, τον περιβόητο Τζον Σωσσίδη, αυτόν τον βασιλικό που σήμερα είναι διπλωματικός σύμβουλος του αρχηγού της Ν.Δ. Κ. Μητσοτάκη; Αφού αυτοί συζητούσαν την οργάνωση στρατιωτικού πραξικοπήματος για να εξαναγκάσουν τον Μακάριο να υποκύψει στις αποφάσεις των ΗΠΑ!!!

Είναι εξαιρετικά αποκαλυπτικές οι οδηγίες που έδωσε ο Άτσεσον στον Σωσσίδη στις 22

Αυγούστου 1964, όπως τις καταγράφει ο τελευταίος στο άκρως απόρρητο υπόμνημά του προς τον Γ. Παπανδρέου:

«α. Να εξασφαλίσωμεν τον πληρέστερον δυνατόν έλεγχον της Κύπρου υπό του ελλη-νικού στρατού, ούτως ώστε να στερηθεί ο αρχιεπίσκοπος πάσης στρατιωτικής δυνάμεως...

β. Να καταλάβη ο ελληνικός στρατός άπαντα τα στρατηγικά σημεία της νήσου...

γ. Να εγκαθιδρυθή βαθμιαίως "ντε φάκτο" καθεστώς ελληνικής διοικήσεως εις την Κύπρον...»

Να, λοιπόν, για ποιο λόγο προόριζαν οι Αμερικανοί την ελληνική μεραρχία. Αλλά όπως φαίνεται, όχι μόνο αυτοί. Παρόμοιες απόψεις είχε και ο Γ. Παπανδρέου, όπως φαίνεται και από τη συνέχεια του υπομνήματος Σωσσίδη:

«Απομένει, συνεπώς, μόνος αντιτιθέμενος εις την λύσιν Άτσεσον ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος... Αλλά με τον ελληνικόν στρατόν ελέγχοντα την Κύπρον, με το έθνος παρά το πλευρόν σας και με το όπλον της αιφνιδιαστικής ανακοινώσεως της ενώσεως εις χείρας σας, ο Αρχιεπίσκοπος δεν δύναται να αποτελή ανυπέρβλητον εμπόδιον. Αυτό τουλάχιστον επιστεύατε μέχρι της μεσημβρίας της 21ης τρέχοντος μηνός...»!!!

Αυτός, λοιπόν, ήταν ο βρώμικος και αμερικανόδουλος ρόλος και του Γ. Παπανδρέου στο Κυπριακό.

Με τέτοια πολιτική κληρονομιά, πώς να τολμήσει να υψώσει σήμερα τη φωνή του κατά του Κ. Καραμανλή για τις επαίσχυντες συμφωνίες της Ζυρίχης και του Λονδίνου, ο Ανδρέας Παπανδρέου;

Οι ρίζες της προδοσίας της Κύπρου είναι πολύ-πολύ βαθιές. Το πλέγμα της συνενοχής αγκαλιάζει όλες τις μερίδες της ελληνικής άρχουσας τάξης.

*Δημοσιεύθηκε στο περιοδικό ΠΡΙΝ, τεύχος 10, Φλεβάρης 1990